

Sex is my favorite
business

Sex is my favorite
business

Ellen Nagtzaam

Schrijver: Ellen Nagtzaam
Coverontwerp: Ellen Nagtzaam
ISBN: 9789402187359
© Ellen Nagtzaam

Blitsfeite

Samenvatting

Titel:	'Sex is my favorite business'
Genre:	Sleutelroman
Auteur:	Ellen Nagtzaam
Verschijningsvorm:	Boekvorm (Bol.com) en Ebook multi-touch (Apple Ibooks)
Omgeving:	Zuid-Afrika
Taal:	Nederlands en Afrikaans met een twist
Bladzijden:	409
Hoofdstukken:	93 (voorzien van Afrikaanse titelhoofdstukken)
Tijdsbestek:	1995 - 2018
Fotografie cover:	Patricia Steur
Afrikaans:	De vertalingen van het Afrikaans staan het einde van elk hoofdstuk vermeld en de volledige woordenlijst bevindt zich achterin het boek

Alle feiten zijn gebaseerd op waarheid, maar de namen zijn fictief en enige overeenkomst met personen berust op louter toeval.

Die Uitblinkers

De hoofdrolspelers

Moniek	ik-persoon in het boek (<i>mallie, kaaskoppie</i>)
Tom	echtgenoot van Moniek (<i>toppie, poesboef</i>)
Fleur en Bas	kinderen van Moniek en Tom (<i>bokkies</i>)
Map	(schoon)moeder van Moniek (<i>ouma Afrika, aangenaaide ma</i>)
Florine	beste vriendin van Moniek (<i>maltrapmeisie</i>)
Dushi	minnares van Tom (<i>beursievryer - troosdoos</i>)
Ouders	vader en moeder van Moniek (<i>ouballies</i>)
Maria	medium (<i>teekoppieleser</i>)
Carel	prins op het witte paard (<i>hartrukker - liefste lief</i>)
Georgia	Amerikaanse vriendin (<i>glansmeisie</i>)
Alex	sushi & chardonnay vriend (<i>kraut</i>)
Bongi	personeelslid (<i>plaasjapie</i>)
Meeko	tuinman (<i>tuinbooi</i>)
Tibati & Nkosi	handyman en zoon (<i>nutsmannetjie</i>)
Nobomi, Daya,	schoonmaaksters (<i>mopkoppies</i>)
Nomsa, Tamu	
Lorraine en Hugh	huurders (<i>kaatjie kekkelbek en jandooi</i>)
Carmalita	huidige vriendin van Tom (<i>loskopdolla - naaidoos</i>)
Sanne en John	toezichthouders van de farm (<i>loervinke</i>)
Sean	rebound liefje (<i>pommie</i>)
Leonardo	aantrekkelijke date (<i>filmfiekvlooi</i>)
Anthony	drugsverslaafde date (<i>peuselhappie</i>)
Louis	Zuid-Afrikaanse pro/vriendje (<i>japie</i>)
Hidde	Friese date (<i>taai-in-die-bek Fries</i>)
Simon	schrijver (<i>rillerskrywer</i>)
Hans	joviale Brabo/RP date (<i>krulkopklonkie</i>)
Lord en landlady	Engelse grootgrondbezitters (<i>lord Pathla-Pathla</i>)
Inspecteur Sharief	politie inspecteur (<i>naspeurder</i>)
Marie	immigratie service agent

Regina	psychiater (<i>sielmeganikus, kopdokter</i>)
Miss Lewis	makelaar (<i>kommissiekabouter</i>)
Miss Taylor	makelaar (<i>koop-se-bliefie</i>)
Christy	nieuwe eigenaresse farm (<i>plaaswaardin</i>)
Iniemienie	ongeboren kindje van Moniek (<i>wonderwerkjie</i>)

Inhoudsopgawe

1	Daar is 'n drol in die drinkwater	5
2	Vir 'n sakpas prys	9
3	Jy moet uitkruip vir jou suiker	14
4	Die vuur is in die gras	19
5	Iemand se broekspye speel kitaar	25
6	Nie jou lê kan kry nie	30
7	Troeteldiere soos orrelpype	34
8	Dis nie almal apostels wat wandelstokke dra nie	38
9	Aan die een kant van die mond lag	42
10	Waar die boer nie is nie, word sy baard nie geskeer nie	46
11	Al baie sakke sout saam opgeëet hê.....	50
12	Wors in 'n hondehok soek.....	55
13	Moenie die vulletjie se rug afry voordat jy die grootperd het nie	59
14	Jakhals trou me wolf se vrou.....	64
15	Uit die streskas klim.....	69
16	Van hoek tot kant ken.....	74
17	Die stad rooi kleur	78
18	Kettingsteek die snotpsalm aanhef	83
19	'n Kleinwiel dra 'n groot gewig weg	86
20	Daar is gras in elkeen se lande	93

21	Iemand is so blind as hy wat nie wil sien nie	98
22	Dis net die oortjies van die seekoei	103
23	In 'n mens se eie huis tik die klok die mooiste	109
24	Die snuf in die neus kry	113
25	Al se vingers is duime	117
26	Iemand se battery natpiepie	122
27	Vriende praat in my gesig, honde blaf agter my rug	128
28	Jou gedra soos 'n kikvors met vere	133
29	Hoe meer dae, hoe meer neukery	137
30	Iemand 'n stang in die bek steek	142
31	Druipstert van iets afkom	145
32	'n Leuen in nood is so goed soos 'n stukkie brood	149
33	Tong-in-die-kies-manier	152
34	Bietjie-bietjie maak	155
35	Sy kop is net daar om sy ore uitmekaar te hou	159
36	Moenie uit jou dam laat loopwat daar nie inloop nie	163
37	Joggies is nie gepland nie, maar gesaai	168
38	Die koei stoot die bul	173
39	Met alle honde saamblaf	177
40	Daar kom altyd beter skepe in, as wat daar uitgaan	181
41	Elk wolkie het sy silwer randjie	185
42	Elke hond kou die bene op sy eie werf	189

43	Die wêreldsgoed is soos 'n hand vol vlieë.....	193
44	Eet wat die kok jou skaf, dan word jy nie gestraf nie	197
45	Die binnevet van de bout	202
46	'n Blinde hoender vind ook 'n korreltjie	206
47	Die knoop is gelê.....	210
48	Vir elke gat 'n spyker hê.....	213
49	Die bloed is dikker as water	217
50	Soos jy je bed maak, so sal jy daarop slaap.....	222
51	'n Warm hart steek die ander in brand.....	228
52	Die verste berge is nie altyd nie die blouste	233
53	Iemand vang met sy broek om sy enkels	237
54	Al is 'n pot nog skeef, hy kry 'n deksel	241
55	Daar is 'n skelet onder elk bed	247
56	Hulle breek nie hout van dieselfde tak nie	251
57	Te laat vir die kat se afval kom	255
58	In die luiër leg	259
59	Wie nie waag nie, wen nie	263
60	Wat die man by die voordeur inbring,	269
61	Wie honde hou, blaf self nie.....	274
62	Skoonheid word uit smart gebore	280
63	Van die hand na die mond val die pap op die grond	284
64	Moenie met my kak soek nie	290

65	'n Bakgat laaibak met ekstra windgat wringkrag	295
66	Van dieselfde stoffasie wees	298
67	Viervoet vasgesteek.....	301
68	Meer bek as binnegoed hê	306
69	In die sukkelveld wees	310
70	Die sjarm opdraai.....	314
71	Wat die oog nie sien nie, kan die hart nie deer nie	318
72	Gou met die pen	323
73	Soos 'n hoender voel wat op 'n vreemde werf afgelaai is	326
74	Jou tiete lam maak.....	331
75	Sy het blink-blink gestap	334
76	As die pap reën, moet 'n mens skep	338
77	Kom hy nie vanaand nie, dan kom hy môreaand	342
78	Elke dag 'n draadjie is 'n hempsmou in 'n jaar	346
79	Die agterbeen van die donkie afpraat	352
80	Daar is nie meer olie in sy lampie nie	355
81	Van 'n hondeskeet 'n kanonskot maak.....	361
82	Die krag het onderbreek	365
83	Ver van jou goed, naby jou skade.....	369
84	As kok en die kok se maat twis kry, dan hoor jy waar die spek bly	373
85	Jy denk jy het 'n engel aan die kop en het 'n duiwel aan die stert.....	376
86	Van 'n skilpad vere probeer te pluk.....	380

87	Aan die kurke suie.....	384
88	Meer afbyt as jy kan kou	387
89	Die angel sit agter in die by	390
90	'n broodjie in die oond hê	396
91	Woorde wek, maar voorbeelde trek.....	401
92	Elke baas is koning op sy eie mishoop	406
93	Wie laaste lag, lag die lekkerste	409
94	Baie dankie	411
95	Lewenskets	413
96	Woordelys Afrikaans.....	415

1 Daar is 'n drol in die drinkwater

Stront aan de knikker

Noordhoek, 15 september 2004

Uitgelaten loop ik met Bink, Brutus en Bibi over Long Beach in Noordhoek, de honden rennen als bezetenen achter elkaar aan. Er wordt gesnuffeld, gezwommen en geblaft naar viervoetige collega's. De jongens en de dame zijn helemaal in hun element. Al slenterend door het rulle zand laat ik me keer op keer overweldigen door het schouwspel dat zich afspeelt in de oceaan die voor me ligt. Zeerobben, dolfinen, haaien en walvissen, ze zijn allemaal voorradig hier en vormen de hoofdrolspelers in dit intrigerende zeetoneel. Drie kletsnatte honden komen me vertellen dat ze iets heel interessants hebben gevonden en leiden me naar een dode zeehond met haar baby. Wat zou het verhaal hierachter zijn? Ze zien er beide puntgaaf en gezond uit en toch hebben moeder en kind het niet gered. Hoe wreed kan de natuur toch zijn. Het blijft fascinerend wat zich allemaal op deze magische plek afspeelt. De wisselwerking van eb en vloed zorgen voor dagelijkse verrassingselementen. Geen dag is hetzelfde, het strand neemt per etmaal nieuwe vormen aan en de zee spuugt geregeld dat uit wat er niet meer thuishoort. Omgekeerd gebeurt het helaas ook: de zee wereld neemt brutaalweg iets of iemand tot zich.

Het meest schrijnende verhaal van de afgelopen tijd flitst nog een keer aan me voorbij, de kranten hebben er vol van gestaan. Het is de tragische geschiedenis van een 77-jarig omaatje, dat elke dag met haar rode badmuts op, de Indische Oceaan bij Fishhoek induikt om baantjes te trekken. De oude dame doet dit al sinds mensenheugenis, weer of geen weer. De kou wordt getrotseerd want dit is haar manier om fit te blijven. Oma kent geen angst voor de *moordvisse* en gelooft dat als het haar tijd is de zee z'n werk zal doen. Op een zonnige ochtend verdwijnt de dame op leeftijd het water in en de rode badmuts wordt steeds kleiner en kleiner. Een groep vroege strandwandelaars volgt haar, totdat ze ineens ver van de kustlijn verwijderd wild gespetter

zien. Het volgende moment keert de rust in zee terug, al zien de vroege vogels op het strand nu ook geen rood *swempetjie* meer. Er wordt groot alarm geslagen, oma is een bekende verschijning in Fishhoek en de hulptroepen duiken meteen hun reddingsboot in, op zoek naar de bejaarde dame. Op de plek des onheils treft men slechts de dobberende rode badmuts aan voorzien van haaietanden. Van oma vinden ze niets meer terug, het was blijkbaar haar tijd om te gaan, zij krijgt haar voorspelde zeemansgraf.

Met de oude dame nog in mijn gedachten voert de ronde over het strand me langs de overblijfselen van een kolenschip, dat in het jaar 1900 tijdens zwaar weer door een allesverwoestende storm op het strand is gesmeten. De Kakapo is een opvallend karakteristiek van Long Beach geworden. Het scheepswrak vertelt het verhaal dat het op de plek waar de twee oceanen elkaar ontmoeten, bij tijd en wijle ongelofelijk kan spoken. De Indische Oceaan en de Atlantische Oceaan zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Soms zijn ze vriendjes en verdragen ze elkaar vreedzaam, vaak beuken ze er op los en lijkt het alsof ze elkaar het licht in de ogen niet gunnen.

Totaal verzonken in m'n eigen wereld voel ik plotseling de telefoon in m'n jasje trillen. Op het scherm verschijnt de naam van Tom, die vanuit Nederland belt. Enthousiast beantwoord ik zijn oproep met een "Hi liefje, hoe is het?" en ik wil meteen met hem delen waar ik mij bevind, maar die kans wordt me niet geboden. Tot mijn grote verbazing val ik rechtstreeks in een live verbinding met Amsterdam en ik krijg niet alleen de stem van manlief te horen, maar ook die van een dame. Blijkbaar heeft Tom me weer eens onbewust vanuit z'n broekzak gebeld. Dat gebeurt hem de laatste tijd wel vaker met die nieuwe hippe *yuppie oorbel* van 'm. Met verwondering luister ik naar de discussie over een succesvol afgerond bezoekje aan de IKEA die mij onwillekeurig ter ore komt. Ik ben oprecht verrast want Tom haat meubelboulevards en laat zich daar niet zomaar vrijwillig een middag opsluiten. De twee stemmen praten opgewonden over de zojuist aangeschafte spulletjes. Uit het gesprek kan ik opmaken dat ze hun geslaagde Zweedse missie niet gaan vieren met de alom bekende Scandinavische gehaktballetjes uit het desbetreffende filiaal. Nee, hun samenzijn schijnt zich in een trendy restaurant voort te zetten, gek genoeg een van de favoriete eettenten waar Tom en ik ook vaak komen. Totaal in de war kijk ik diverse malen naar m'n telefoon, in de hoop dat het

slechts een boze droom is. Nadat ik 5 minuten het gesprek heb kunnen volgen wordt de verbinding uiteindelijk verbroken, terwijl ik terstond een zwaar onderbuikgevoel krijg. Het duurt even voordat ik mezelf herpak, ik haal diep adem en snuif de zilte zeelucht in me op. De behoefte om m'n *lugkletser* met een enorme boog in de Atlantische Oceaan te flikkeren is groot, maar tocht besluit ik Tom maar even terug te bellen om hem te confronteren met datgene wat ik zojuist heb gehoord. Aan het geroezemoes op de achtergrond te horen zijn Tom en de dame inmiddels in het restaurant aangekomen. "Hoi schat, alles goed met je?" "Heb je leuke spullen bij de Ikea gekocht?" Ik probeer luchtig te klinken, al tril ik over m'n hele lijf en begint een golf van misselijkheid zich meester van me te maken. Het is doodstil aan de andere kant van de lijn, voor mijn gevoel duurt het zeker 30 seconden alvorens Tom zich herpakt en me snel afkapt met de tekst dat hij zo terugbelt. De verbinding wordt meteen verbroken nog voordat ik ook maar iets terug kan roepen. Er verstrijken minstens 10 minuten eer ik Toms naam weer op mijn scherm zie verschijnen. Hij klinkt uitermate kalm en uit de geluiden van voorbijrijdende auto's kan ik opmaken dat Tom het restaurant tijdelijk verlaten heeft. Met de woorden "Moniek, het is niet wat je denkt hoor!" probeert ie de boel te sussen. Manlief erkent dat hij inderdaad met een secretaresse van het werk bij de IKEA is geweest. Ze heeft recent een trieste scheiding achter de rug en moet met drie *snotvretertjes* noodgedwongen op stel en sprong naar een nieuw onderkomen verhuizen. Mijn vent blijkt zich geheel spontaan als redder in nood te hebben opgeworpen door haar zijn chauffeursdiensten aan te bieden. De dame in kwestie is namelijk niet in het bezit van een auto. Daar beschikt Tom wel over, al is die racebolide nog niet groot genoeg om zelfs maar een pannenset in te vervoeren. Die kerel praat totale onzin en om die reden kap ik hem voortijdig af met de licht ironische tekst: "Natuurlijk liefde, met jouw Porsche kun je easy de halve IKEA inladen en netjes bij haar afleveren." Met een laatste "Bon appetit" verbreek ik de verbinding en verlaat trillend het zeetoneel via de nooduitgang. De honden lopen braaf achter me aan, alsof ze voelen dat er iets aan de hand is.

Normaal gesproken heeft een wandeling over dit paradijselijke strand een uitermate helende impact op me. Al mijn zorgen en stress glijden van me af en spoelen zo de zee in. Dit alarmerende broekzaktelefoontje van zojuist heeft echter een totaal averechtse uitwerking. Nu heb ik

het gevoel alsof die hele Atlantische Oceaan in een keer als een tsunami bij me naar binnen komt denderen.

moordvisse
swempetjie
yuppie oorbel
lugkletser
snotvretertjies

haaien
badmutsje
mobiele telefoon
mobieltje
kleine kinderen

2 Vir 'n sakpas prys

Voor een appel en een ei

Negen jaar eerder
Zuid-Afrika, 1995 – 1996

Tom en ik vormen samen het ideale koppel als we voor het eerst in oktober 1995 de Zuid-Afrikaanse grond onder onze voeten voelen. Door zijn baan als ambitieuze zakenman in de hotelindustrie en mijn werk als grondstewardess bij een grote luchtvaartmaatschappij, vliegen we voor drie keer niks de hele wereld over. Met gratis hotelovernachtingen en vliegen tegen stand-by tarief is regelmatig vakantie vieren prima vol te houden. We leven een miljonairs lifestyle voor een appel en een ei. Inmiddels zijn we in alle uithoeken van de wereld geweest, hebben de meest exotische bestemmingen bezocht en het begint flink te kriebelen om ergens op de wereld een mooi vakantieparadijsje aan te schaffen. Sinds vorig jaar staat Sydney hoog op ons lijstje, al is dat wel een beetje uit de buurt, de ongemakken door het tijdsverschil nog maar niet meegerekend. Op aanraden van collega's worden we echter richting Zuid-Afrika gedreven, het land is enorm in opkomst sinds de apartheid is afgeschaft. Kaapstad schijnt helemaal 'hip & happening' te zijn, met prachtige stranden in de buurt en een achterland van bergen, wijngebieden en wilde beesten.

De gelegenheid Zuid-Afrika te bezoeken doet zich al snel voor als Tom voor inkoop van Kaapse wijnen een uitnodiging krijgt om met collega hoteliers en aanhang voor een aantal proeverijen die kant op te gaan. Naast het zware programma van een week verplicht heerlijke wijnen keuren, knopen we er samen met onze babydochter Fleur nog 14 dagen aan vast om wat van het land te gaan zien. Met een delegatie hoge heren strijken we neer in het chique Mount Nelson Hotel, een historisch onderkomen aan de voet van de Tafelberg in hartje Kaapstad. Ons gezinnetje wordt ondergebracht in één van de romantische cottages die naast het hotel liggen. Het huisje is voorzien van alle luxe: het beschikt over een open haard, veranda, eigen tuintje en als kers op de taart is ons een privé butler toegewezen. Geen idee wat dat precies

inhoudt, maar die goeie man zegt dag en nacht voor ons klaar te staan. Alle verzoeknummers zullen door hem worden ingewilligd.

Vanaf het moment dat we voet op Kaapse bodem hebben gezet voelen we ons helemaal thuis. Dat kan ook bijna niet anders met die grappige Afrikaanse taal, de Nederlandse invloeden en het heerlijke zonnige klimaat. De eerste week speelt zich af in en om de *Mother City*. Tom heeft een aantal vergaderingen en ik vermaak mezelf prima met Fleur in Company Gardens, het mooie stadspark tegenover het hotel. Wel word ik een beetje nerveus van onze butler, die elke keer meteen in de houding springt als we ons huisje verlaten. Wanneer die arme kerel ooit slaapt is me een raadsel, zelfs 's avonds laat struikelen we nog over hem. Wij Hollanders zijn echter gewend om op vakantie onze eigen boontjes te doppen en hebben daar geen bediende bij nodig. Hij had beter een weekje vrij kunnen nemen.

Toch pluk ik enkele dagen later de vruchten van onze butler service, nadat ik ben geveld door een blaasontsteking en hoge nood heb om aan een rondje antibiotica te beginnen. Nu ben ik toch wel erg blij met onze persoonlijke assistent. Binnen een uur trommelt hij een arts op, om vervolgens nog geen half uur later met pillen voor de deur te staan. At your service! Hij is niet de enige die voor dienstverlening op hoog niveau zorgt. Overal waar we komen is de Afrikaanse bevolking even gastvrij en vriendelijk. Ons hele bezoek aan dit mooie land voelt als een warm bad.

Met een blaas die nog een beetje tegensputtert, vertrekken we de volgende ochtend richting Stellenbosch voor een wijnproeverij en lunch. Op uitnodiging van Meerlust Wine Estate zijn we gevraagd voor een exclusieve try-out van een nieuwe chardonnay die de Italiaanse wijnmaker op de markt wil introduceren. Om 10 uur 's morgens zetten we het eerste goddelijke vocht aan ons mond, een beetje vroeg weliswaar, maar het smaakt te goed om het zomaar uit te spugen. Terwijl onze baby ondertussen avontuurlijk door de wijnkelder kruipt, krijgen wij de smaak te pakken en hangen aan de lippen van een gepassioneerde wijngek. Halverwege de proeverij begint m'n blaas toch enigszins te protesteren. Tussen de overgang van wit naar rood piep ik er snel even tussenuit om op zoek te gaan naar de dichtstbijzijnde wc. Als ik de keuken van de boerderij binnenloop en om me heen kijk, zie ik dat het personeel druk doende is om het zilver op te poetsen en de grote eettafel klaar te maken voor hoog bezoek. Een van de dames fluistert me toe dat Lady Diana met haar broer vanmiddag

voor de lunch aanschuift. Iedereen verkeert in de hoogste staat van paraatheid voor de Royals die in aantocht zijn. Jammer dat wij over een half uurtje weer vertrekken. Wat zou het leuk zijn geweest om een glimp op te vangen van de immens populaire Princes of Wales! Op aanwijzing van de staff vervolg ik mijn route richting het *geriefkamer-tjie* en gluur ondertussen nieuwsgierig in elke kamer van de prachtige Cape Dutch Farm. Een onbeschrijfelijk gevoel van thuiskomen daalt op me neer. De hele mikmak klopt in het sfeervolle plaatje, dit is precies wat ik voor onze toekomst zoek. Met een zwaar knijpende blaas valt alles hier op z'n plek. Ik ben al sinds aankomst zwaar onder de indruk van dit overweldigende land, maar op Meerlust ontstaat nog véél meer lust. De 'African bug' heeft ons flink te pakken, een diepgaande liefde voor de Kaap is geboren en begint zich in een rap tempo te ontspruiten.

De twee weken sightseeing door de Cape Peninsula, Tuinroute en het wijngedebied bevestigen alleen nog maar wat we al weten: dit wordt ons nieuwe thuis voor de komende jaren. Voordat we vertrekken bekijken we al vast wat plekken die wellicht in het toekomstplaatje passen en het lijkt slechts een kwestie van tijd voordat we hier onze tent zullen opslaan.

Nog geen 3 maanden later vertrekken we, inclusief *aangenaide ma*, voor de tweede keer richting de Kaap. Wie weet kunnen we Toms moeder ook besmetten met het Afrika virus. Gek genoeg is daar weinig voor nodig. Na een eerste kennismaking met het indrukwekkende land, gaat Map helemaal voor de bijl. Gezamenlijk beginnen we wild te fantaseren over de jaren die voor ons liggen en bekijken locaties in Stellenbosch, Somerset West en Franschhoek. Op aanraden van een vriendin bezoeken we ook de dorpen aan zee tussen Kaapstad en Kaap die Goeie Hoop. Bij toeval leidt het spoor naar Kommetjie, een charmant vissersdorpje gelegen aan de Atlantische Oceaan. Daar heeft onze Fleur hoogstpersoonlijk voor gezorgd. Het is namelijk een hele toestand om een bed & breakfast te vinden waar onze dreumes ook welkom is want de meeste logeeradressen wijzen kids onder de tien namelijk keihard af. Een simpel onderkomen in de dorpskern van het prachtige gehucht biedt uitkomst, ook voor de allerjongsten.

Het is februari en hartje zomer, de temperatuur loopt dagelijks op tot 30 graden, maar er is, in tegenstelling tot het wijngedebied, altijd een heerlijk verkoelende zeewind. Langzaam maar zeker beginnen we on-

ze romantische gedachte van een boerderij tussen de druiven te verruilen voor een hip strandhuis ergens aan de Atlantische oceaan. Terwijl drie generaties dames in het zwembad dobberen, is Tom het luieren al snel zat en besluit hij om nog even een rondje door de omgeving te rijden, op zoek naar het huizenaanbod in dit pittoreske dorp. Een uurtje later komt Tom opgewonden terug: hij heeft zojuist een optie genomen op een huis gelegen recht aan de Atlantisch Oceaan! We kunnen er niet al te lang over nadenken, er staan meer gegadigden te dringen om eigenaar te worden van dit waanzinnige strandhuis. Het duurt even voordat manlief ons weet te overtuigen, we vermoeden serieus dat hij bevangen is door de hitte. Als we desalniettemin een klein half uurtje later met natte haren langs het bord 'For Sale' rijden, realiseren we ons dat het menens is. De verkopende partij is de makelaar zelf, die net vanmiddag z'n strandhuis op de markt heeft gezet, precies op het moment dat Tom met z'n neus tegen het raam van het agentschap stond gedrukt. Het *kuiersplekkie* met rieten dak voelt goed, het heeft wat aandacht nodig, maar dit is een prima vakantiestek op een plek die ons helemaal aanspreekt. De beschutte veranda voor het huis verstrekt een werelds uitzicht over duinen, zand en zee. Het idee alleen al dat dit het panorama is waar we de komende jaren tegenaan mogen turen spreekt me bijzonder aan. Als het meezit zullen we dagelijks de dolfijnen, walvissen en een prachtige zonsondergang op een presenteerblaadje krijgen. Ik geloof dat ik daar best aan kan wennen. De woningprijzen in de Kaap zijn niet te vergelijken met die van Europa. Voor een habbekrats kunnen we hier een huis op een absolute toplocatie kopen en we zouden gek zijn als we deze kans laten liggen. En zo gebeurt het dat we diezelfde middag nog overhaast tot een deal komen, want happen wij niet toe, dan staan de volgende liefhebbers al te popelen.

In de lokale *smulkroeg* van Kommetjie vieren we 's avonds de koop van ons zojuist aangeschafte familieparadijs met een fles *vonkelwyn*, absoluut niet wetende wat ons de komende jaren te wachten zal staan. Onbevangen en onvoorbereid beginnen we aan het Zuid-Afrikaanse avontuur, het zou ongetwijfeld een goeie aflevering van 'Ik vertrek' opleveren. Om nou te zeggen dat deze gelukszoekers zich enigszins verdiept hebben in het land, de politiek, de mensen, de cultuur en de overige problematiek, dat durf ik niet echt te beweren.

Mother City
geriefkamertje
African bug
aangenaaide ma
kuierplekkie
smulkroeg
vonkelwyn

bijnaam voor Kaapstad
toilet
verslingerd zijn aan Afrika
schoonmoeder
vakantiestekje
eetcafé
mousserende wijn

3 Jy moet uitkruip vir jou suiker

Je eigen boontjes moeten doppen

Kommetjie, 1996 – 2000

Elk vrij moment, elke vakantie, zakenreis en elk ander excuus dat we kunnen bedenken brengen we, sinds de aanschaf van ons Afrikaanse walhalla, door aan het strand in Kommetjie. Toms moeder heeft zich geheel ontfermd over de *binnehuisversiering*. Het is een mix geworden van Cape Dutch meubelen en beach stijl tierlantijntjes. We moeten er eventjes voor vliegen, maar dan zijn we wel in een keer thuis en wat de overgang bijzonder aangenaam maakt is dat er geen tijdsverschil is. Alleen de binnenkomst in het land is wel een dingetje; er zitten een paar streng kijkende geüniformeerde dames en heren van de paspoortcontrole lekker belangrijk achter hun balies te wezen en ze zijn dol op stempelen. Het is elke keer weer een langdradig proces na een vlucht van 10 uur, zeker als je met kinderen reist. Tja, want inmiddels is er een extra editie aan het gezin toegevoegd, *tepeltapper* Bas heeft z'n entree op de wereld gemaakt en vanaf het moment dat hij een week of zes oud was slepen we hem ook achter ons aan naar Afrika. Fleur heeft spelenderwijs wel uitgevonden hoe je de douanebeambten kunt manipuleren. Onze kleuter is in het bezit van een echte Baby Born met donkere huidskleur en zodra ze die te voorschijn tovert is het ijs meteen gebroken, waarna de afhandeling met een glimlach verloopt.

Nu we het Afrikaanse leven niet langer door een roze vakantiebril bekijken worden we behoorlijk met de neus op de feiten gedrukt. Het is toch wel even slikken als we de eerste keer een supermarkt binnen hollen. Het assortiment is uitermate beperkt. Voor een verse tomaat doen we een moord, de lang houdbare melk doet z'n naam geen eer aan, koffie hebben ze alleen in oplosvorm en het taaie brood dondert na al een dag van ellende uit elkaar. Gelukkig maakt de overvloedige aanwezigheid van dagverse vis uit eigen oceaan en goddelijke Zuid-Afrikaanse wijnen alles meer dan goed. Een fles chardonnay gaat hier

in restaurants niet drie keer over de kop zoals in de rest van de wereld en daar houden wij *kaaskoppies* wel van.

Stilaan zijn we tevens tegen de eerste bureaucratische tegenwerking van diverse instanties aangelopen. Het telecommunicatiebedrijf Telkom is daar een van. Het duurt weken voordat die gasten de moeite nemen om ons aan te sluiten en met één te laat betaalde rekening zijn we tot grote frustratie weer terug bij af. Ook de bankbranche vertoont nog methoden van functioneren uit het jaar nul. Voor het openen van een rekening brengen we een volle dag bij het Nedbank kantoor door, met een papierwinkel aan dossiers tot gevolg.

Toch wegen de lasten bij lange na niet op tegen de lusten die dit heerlijke Afrikaanse leefklimaat met zich meebrengt. Voor een schijntje kunnen we full-time een huishoudelijke hulp in dienst nemen en dat maakt het vakantieleven wel zo relaxed. Nobomi, die drie keer per week voor de vorige eigenaar werkt, gaat ons twee dagen per week bijstaan en haar moeder vult de overige gaatjes op. Nobomi is een vriendelijke zwarte Xhosa vrouw uit *blikkiesdorp* Khayelitsha, die dagelijks anderhalf uur moet reizen voor haar baantje in Kommetjie. Ze is niet lang geleden bevallen van haar tweede dochter, die ze vanwege de benodigde borstvoeding gewoon mee naar haar werk neemt. De kleine baby hangt het grootste gedeelte van de dag in een handdoek steunend op moeders Afrikaanse billen lief te slapen.

Nobomi is blij om af en toe voor ons te werken want ze heeft het beduidend zwaarder bij de blank Afrikaanse makelaar en wordt vaak niet goed behandeld. Zwangerschapsverlof heeft Nobomi nooit gekregen, *trommeldik* heeft ze doorgewerkt tot aan de bevalling, om daags na de geboorte van haar kindje het werk weer te hervatten. Het is ongelofelijk hoe geruisloos Nobomi zich om ons heen manoeuvreert. Ze gaat lekker haar gang, maakt zich bijna onzichtbaar en weet met een glimlach op het gezicht het huis een flinke zwiep te geven.

Ons *mopkoppie* moet wel erg wennen aan de afwijkende aanpak die wij Hollanders erop nahouden. Het eigen boontjes doppen hebben we nog niet helemaal afgeleerd en dat zorgt in de beginfase voor de nodige verwarring. Als mijn geëmancipeerde man op een ochtend door Nobomi achter de strijkplank wordt betrapt, is ze volledig in haar goede eer aangetast. Oeps, daar heeft Tom totaal niet bij stilgestaan. Als een kleine kleuter ondergaat manlief de reprimande die hem ten deel valt, waarna hij zich maar al te graag neerlegt bij het opgedragen strijkverbod.

Het contact met de vorige eigenaar van het huis, Riaan en z'n gay partner Johan, is onze eerste echte kennismaking met de blank Afrikaanse burgers van Zuid-Afrika. Het zijn een stel lieverds, die ons ontzettend behulpzaam door de eerste periode heen helpen, waarin we ons een weg proberen te banen in een totaal vreemd land. Het radicale koppel houdt er echter wel hele racistische opvattingen op na. Er worden tussen neus en lippen door afschuwelijke opmerkingen over de zwarte bevolking gemaakt en dat keuren wij multicultureel ingestelde Hollanders volledig af. Wat helpt is om er veel alcohol in te kieperen, dan laten ze hun racistische inslag los en ontpoppen ze zich tot een stel giechelende tipsy *kringspierkoeriers*.

Door toedoen van Riaan komt Tom al snel op het juiste pad van het Kaapse zakenleven terecht, de makelaar beschikt namelijk over een uitgebreide portfolio van onroerend goed. Mijn hotelier man wordt een te koop staand vijfsterrenhotel in Somerset West voorgelegd, een uitermate interessant project voor de Europese hotelketen om voet aan Afrikaanse wal te krijgen. De toeristensector is booming, de vliegtuigen naar Kaapstad zitten bomvol, met uitpuilende hotels in de wijde omgeving tot gevolg. Tom kan niet anders dan toehappen en enige tijd later volgt ook nog de aankoop van een historisch pand in Kaapstad, waar manlief een kopie van een beroemd Oudhollands restaurant opzet.

Tot groot genoegen van ons allen groeien beide projecten al snel uit tot winstgevende toko's. Niet alleen in Afrika gaat het Tom voor de wind, ook in Nederland timmert manlief lekker aan de weg. Als algemeen directeur van een Amsterdams vijfsterrenhotel, dat recent een fusie heeft ondergaan met een Nederlandse hotelketen, werkt mijn ambitieuze vent zich een slag in de rondte. Gevolg is wel dat hij niet altijd de volle periode mee kan naar ons vakantiestekje. Vaak ga ik met de kids vooruit, waarna Tom komt aanwaaien zodra z'n agenda leeg is. Op een van mijn solo trips met twee koters onder m'n arm is bij aankomst in Kaapstad het vooraf geregelde transportbusje in geen velden of wegen te bekennen. Er zit niets anders op dan in een taxi te springen. We hebben net 10 uur opgevouwen in een vliegtuig gezeten en weinig geslapen, dus crashen in onze eigen bedden is nu prioriteit nummer 1. De gereedstaande taxi's zien er niet al te fris uit, het zijn vooral oude barrels met dubieuze chauffeurs, die allemaal verwoede pogingen ondernemen om ons binnen te hengelen. We stappen in de minst onmogelijke van het stel en leggen uit dat de reis naar Kommetjie

gaat. Vanaf het vliegveld rijdt onze taximan de N2 op, die ons het eerste stuk langs kilometers lange townships voert. Het is de trieste aanblik van de keerzijde waar het land helaas volop mee te kampen heeft. De armoede viert hier nog altijd hoogtij.

We zijn pas een paar minuten op de N2 als er plotseling een zwarte jongen de snelweg oversteekt, in de veronderstelling dat ie met een sprintje de overkant wel veilig zal bereiken. Dat is een inschattingsfoutje geweest, we krijgen hem vol op de auto, waarna hij met een grote boog door de lucht vliegt en stil langs de vangrail blijft liggen. Door de onverwachte klap is onze chauffeur even de macht over het stuur kwijt. De auto slingert wild over de N2, maar hij weet de auto gelukkig weer onder controle te krijgen. Er heerst totale chaos in de taxi, de kinderen gillen het uit en zijn volledig overstuur. Ook ik zit behoorlijk te shaken, maar houd het hoofd koel als de chauffeur probeert om in z'n achteruit langs de vluchtstrook weer de snelweg op te rijden. Dringend sommeer ik hem om z'n auto langs de kant van de weg te zetten en te wachten tot de hulpstroepen arriveren, al denkt onze vriend aan het stuur daar geheel anders over. De taxichauffeur heeft gezien dat het 'slechts' een zwart persoon betreft en wil eigenlijk zo snel mogelijk z'n weg vervolgen, hij heeft geen zin in gedoe. Hoewel de apartheid toch al een hele tijd geleden is afgeschaft lopen er nog behoorlijk wat verknipte figuren rond met extreem racistische opvattingen.

De verkeerspolitie en ambulance zijn snel ter plekke, maar hebben in mijn ogen hun prioriteiten ook niet helemaal op de rit. Ze verdringen zich om ons heen en vragen of we oké zijn. Natuurlijk zijn in orde. Een beetje geschrokken weliswaar, maar verder niets aan de hand, alleen wordt het wel tijd om eens te gaan kijken hoe die arme jongen erbij ligt. Het *spoedkoekie* zucht en vertelt dat dit een dagelijks terugkerend ritueel is. Veel overstekers wagen een gokje en maar al te vaak loopt het verkeerd af. Ze gaat even poolshoogte nemen en stelt ons gerust met de woorden dat de waaghals behoorlijk in de kreukels ligt, maar het waarschijnlijk wel zal gaan redden. Wederom worden we enorm geconfronteerd met de keiharde realiteit. Hoewel Zuid-Afrika op de goeie weg is, heeft het land nog een lange weg te gaan om met z'n vele stammen, religies en huidskleuren een eenheid te vormen.

Ondanks de problematiek van het Afrikaanse land weerhoudt het vrienden en familie niet om en masse naar de Kaap te komen. We zijn echt mateloos populair geworden sinds men er lucht van heeft gekre-

gen dat we een strandhuis aan de Atlantische Oceaan bezitten. Ook mijn ouders doen tijdens de kerstperiode voor het eerst Zuid-Afrika aan. Ze zijn al maanden bezig geweest met hun aanstaand bezoek en hebben zich tot in de perfectie voorbereid. M'n eigenwijze vader denkt inmiddels meer over de lokale wijnen te weten dan wie dan ook. Tom en ik komen er met onze ruime kennis niet meer aan te pas. Op oudejaarsavond komt de oude wijsneus met een goeie fles champagne aanzetten, volgens hem de allerbeste die er is. Moegestreden gaan we er maar niet meer tegenin, deze eigenzinnige man lijkt binnen een paar weken tijd te zijn uitgegroeid tot een wijnexpert van wereldniveau.

Rond middernacht staan voor iedereen de bubbels klaar, de kids krijgen hun eigen champagneglazen gevuld met bruisend appelsap. Het moment van de jaarwisseling verloopt rommelig. Iedereen springt op, grijpt een glas en proost op het zojuist gearriveerde nieuwe jaar. Zo ook mijn iets wat aangeschoten vader. Al turend over de oceaan staat hij in z'n eentje van de prachtige champagne te genieten, voordat hij zich vol lof uitlaat over z'n sublieme keuze. Dan pakt Fleur als laatste haar glaasje, neemt een slok en kijkt heel vies voordat ze het meteen uitspuugt..... dit is Appletiser met alcohol. Dat is vreemd, alle glazen zijn in gebruik, waar is dan dat ene glas kindersap gebleven? Opa, de top connaisseur van Zuid-Afrikaanse wijnen heeft zich zojuist lyrisch uitgelaten over een glaasje appelsap met bubbels, volgens hem de allerbeste champagne die hij ooit heeft gedronken. Proost pap, a votre santé!

<i>binnehuisversiering</i>	inrichting
<i>tepeltapper</i>	baby
<i>kaaskoppies</i>	bijnaam voor Hollanders
<i>blikkiesdorp</i>	township
<i>mopkoppie</i>	poets
<i>kringspieroeriers</i>	homo's
<i>trommeldik</i>	hoogzwanger
<i>spoedkoekie</i>	verkeersagente

4 Die vuur is in die gras

Rampspoed

Kommetjie en Hoedspruit, 2000 – 2001

In Nederland praten, maar vooral klagen mensen graag over het weer. Hier in de Kaap kunnen ze er echter ook wat van, wind beheerst namelijk het leven van veel Capetonians. Niet verwonderlijk want voor een groot deel van het jaar speelt deze jongen op het meest zuidelijke plekje van Afrika een dominante hoofdrol. De Kaap en wind zijn onbetwistbaar met elkaar verbonden, vanaf september wanneer de lente begint, tot april als de zomer op z'n einde loopt, raast de *'Cape doctor'* bijna aan één stuk door. Hoewel we bij de aankoop van ons strandhuis nooit echt goed naar de factor wind hebben gekeken, is onze vakantiestek wonderwel gebouwd, waardoor buiten zitten in de stormmaanden nog gewoon mogelijk is. Hoeveel huizen zijn er niet op luxe woonplekken neergezet waar de wind vrij spel heeft en de bewoners zich de helft van het jaar aan de pilaren van de veranda moeten vastgrijpen of gewoon letterlijk uit hun verschoning waaien. Wat kan het er bij tijd en wijle heftig aan toe gaan! Ik heb inmiddels puur respect voor de natuurkrachten die hier ten zuiden van de evenaar zomaar vanuit het niets ontstaan en flink kunnen huishouden.

Warmte en wind vormen de gevaarlijke ingrediënten van de Kaapse zomer en met name de maanden januari en februari hebben we daarmee te maken. Geregeld vliegen er *wikkelwiele* boven ons hoofd, die uit de oceaan grote bakken met zeewater vullen om de vele vuurzeeën te bestrijden. Elk jaar branden er weer aanzienlijke stukken natuur af. Het hoort erbij en schijnt goed te zijn voor de *Fynbos* begroeiing.

Eind januari 2000 lopen de bosbranden echter volledig uit de klauwen, de hele Kaap lijkt in de fik te staan. Vanaf Kaapstad tot Kaap de Goeie Hoop zijn er meerdere branden niet meer onder controle. Brandweerlieden staan compleet machteloos tegenover het vuur en de voortrazende South Easter, na meerdere dagen onafgebroken in touw te zijn geweest is voor velen de blus eruit. De overheid reageert veel te laks met het optrommelen van extra troepen uit de rest van het

land, waardoor het vuur vrij spel heeft en het er lekker van neemt. Ook Kommetjie wordt inmiddels ernstig bedreigd door het alsmear oprukkende vuur. De bergen achter het dorp staan volledig in de hens. Asregens dalen als sneeuwvlokken neer op ons rieten dak. We volgen het voorbeeld van de buurman en beginnen de kap nat te sproeien, om te voorkomen dat de boel straks spontaan in de fik vliegt.

Een extra paar handen kunnen we nu meer dan ooit gebruiken, maar helaas staan Map en ik er alleen voor want Tom zit aan de andere kant van de wereld tot over z'n oren in het werk. Ons escape scenario ligt reeds klaar; en een daarbij behorend vluchtkoffertje mocht het zover komen. Geen idee of dat überhaupt nog mogelijk is want alle toegangswegen om het dorp te verlaten zijn inmiddels afgesloten. Stilaan beginnen de kids ook wat onrustig te worden. Onbewust krijgen ze toch het een en ander mee van de twee nerveuze dames in huis die net doen alsof er helemaal niets aan het handje is.

Tegen de avond gaat het erom spannen: waar we ook kijken, Houtbaai, Noordhoek, Kommetjie, Kaap die Goeie Hoop, inmiddels zijn we helemaal omsingeld door bergen die fel oranje oplichten. Het is een prachtig gezicht, maar vooral vrij angstaanjagend nu het zo eng dichtbij komt. Tom en ik hebben elke paar uur contact, op afstand maakt hij zich meer dan zorgen over gezin en huis. Voor de zekerheid heeft manlief alvast maar een plekje voor ons gereserveerd bij het hotel in Somerset West, mocht het te heet onder onze voeten worden. Map en ik durven niet naar bed te gaan, we blijven de boel nauwlettend in de gaten houden en hopen dat die pompende wind nu eindelijk eens besluit om een pauze te nemen. Rond middernacht worden onze smeekbedes verhoord. Het lijkt wel of de windknop in een keer wordt uitgezet en dat terwijl de vooruitzichten weinig hoopgevend waren. Niet lang daarna zien we alle branden om ons heen als een nachtkars uitgaan.

Daags na de heftige vuurzee wordt de omvang pas echt duidelijk. Er zijn 70 woningen afgebrand, 200 krotten in vlammen op gegaan en er is in totaal 8000 hectare natuurgebied verwoest door het vuur. Ook de dierenwereld is helemaal in de war. Veel beesten zijn omgekomen en de dieren die succesvol gevlucht zijn lopen verdwaasd rond op plekken waar ze niet horen. Speciale rescue teams ontfermen zich over deze getraumatiseerde jongens en zorgen ervoor dat ze op locaties worden teruggezet waar de natuur niet is aangetast door de bosbranden.

Nu alles achter de rug is willen we met eigen ogen wel eens aanschouwen hoe het getroffen gebied erbij ligt. Overmand door emoties rijden we als echte ramptoeristen door het zwarte maanlandschap. De prachtige natuur heeft wel een heel flink pak slaag gekregen. Scarborough is het ergst getroffen, diverse huizen zijn compleet weggevaagd. We zien bewoners tussen de smeulende puinhopen zoeken naar persoonlijke bezittingen of restanten daarvan. Wat een drama om alles in één klap kwijt te zijn. Al rijdend richting Kaap die Goeie Hoop stuiten we op vele skeletten van bavianen, bokjes en schildpadden, ook zij hebben het niet gered.

Toch is het bewonderenswaardig hoe krachtig en snel de natuur zich herstelt van dit geweld. Binnen enkele weken laat de eerste groene gloed van nieuwe beplanting z'n kop boven het zwart geblakerde landschap zien en na een paar maanden domineren ze de kleur van de omgeving weer helemaal.

Niet alleen de Kaap is berucht om z'n grillige weer, ook in andere delen van Zuid-Afrika wil het wel eens uit de hand lopen, merken Tom en ik als we in 2001 neerstrijken voor een romantische vierdaagse safari bij Thorny Bush logde in het Noordoosten van Zuid-Afrika. Met een vrolijk stralende zon voor vertrek in Kaapstad valt het toch een beetje tegen om bij aankomst in Nelspruit op regen te stuiten. Dat is jammer want we hebben vanavond onze eerste safari gepland en hopelijk valt die niet volledig in het water. De ranger die ons naar de lodge in Hoedspruit brengt is niet bijster positief over de weersvooruitzichten van de komende dagen, maar hij hoopt dat we ondanks dat zullen genieten van al het wild dat hier overvloedig aanwezig is. De ontvangst in ons onderkomen is veelbelovend, we krijgen een prachtige hut toegewezen met alles erop en eraan, inclusief de nodige toeters en bellen plus champagne. Voeg daar wat wilde beesten aan toe die ons de komende dagen ongetwijfeld zullen omringen en niets kan meer fout gaan in dit sprookjesachtige samenzijn. Of toch wel?

Tegen de avond is het weer er niet op vooruit gegaan, sterker nog, de motregen heeft plaats gemaakt voor stortregen. Uitgerust in regenpakken en warme dekens hijsen we ons in de jeep, deze twee die-hard safarifreaks zijn niet van suiker en laten zich geenszins van de wijs brengen door een beetje nattigheid. Toch begint na ruim anderhalf uur behalve het water in onze schoenen, ook de moed een beetje die kant op te zinken. Afgezien van een voor de regen vluchtende springbok

hebben we onderweg verder nog geen levend dier aangetroffen, dit is zelfs geen weer voor 'The Big Five'. Hunkerend naar een warm *stortbad* komen we op de terugweg vast te zitten in de blubber. Er zit niets anders op dan om uit te stappen en mee te helpen met het uitgraven van onze fourwheeldrive. Als verzopen katten arriveren we na ruim 3 uur bij onze veilige basis en zien eruit alsof we actief hebben deelgenomen aan een van de zwaarste moddergevechten van deze eeuw. Ondanks de slechte start zijn we bij het diner later op de avond nog steeds optimistisch gestemd. We hopen dat alles goed zal komen in de resterende dagen.

's Nachts word ik diverse keren wakker van het vele water dat zich over onze hut uitstort. Het hoost onafgebroken door. Als de wekker om half 6 afgaat is er daar geen verandering in gekomen, het is hondenweer en voorlopig lijkt er nog geen einde aan te komen. Wederom kruipen we gewikkeld in regenpakken en tentzeil de jeep in. Waar we gisteren nog om konden lachen, begin ik mezelf inmiddels toch ernstig af te vragen wat we hier in hemelsnaam aan het doen zijn. De dieren hebben blijkbaar dezelfde gedachte en schitteren ook vandaag massaal door afwezigheid. Zelfs de *suipdam*, waar het normaal gesproken spitsuur zou moeten zijn, ligt er troosteloos verlaten bij.

Na anderhalf uur ploeteren door regen en modder geeft de ranger aan dat het niet langer verantwoord is om verder te rijden, de wegen beginnen nu echt onbegaanbaar te worden. Inmiddels zijn we het er helemaal mee eens om rechtsomkeert te maken en richting de logde te rijden, maar helaas komen we niet veel verder tijdens het oversteken van een rivierbedding. De jeep blijft wederom muurvast zitten tussen rotsen, modder en water. We kennen reeds het scenario: meehelpen uitgraven is de enige optie en ondertussen nauwlettend blijven uitkijken of de kust veilig is. Je weet tenslotte maar nooit of er misschien toch een hongerige leeuw rondloopt die geen last van watervrees heeft en z'n kans schoon ziet. Tegen de tijd dat we zeiknat de poorten van ons onderkomen binnenrijden staat het huilen me nader dan het lachen, dit is echt niet grappig meer!

Tijdens het ontbijt wordt ik overvallen door een onverklaarbare vluchtangst: we moeten maken dat we wegkomen en wel nu meteen! Manlief reageert lacherig op al mijn smeekbedes en zegt dat ik me aanstel. Als ik in tranen uitbarst begrijpt Tom dat het ernst is. Ik ben niet over te halen om het nog even aan te kijken en dus doet hij maar wat ik hem opleg en boekt de eerste de beste vlucht terug. Als de

bliksem pakken we onze spullen, laden alles in de jeep en vragen de gids om ons met spoed op Nelspruit luchthaven af te zetten. De rit naar het vliegveld geeft nogmaals aan dat het levensgevaarlijk begint te worden op de route. Het kabbelende beekje dat we op de heenreis overstaken is uitgegroeid tot een brede wildwaterbaan. De ranger twijfelt een moment, hij besluit het erop te wagen, zet de versnelling in survival stand en verzoekt ons om ons stevig vast te houden. In het midden van de rivier voelen we dat de sterke stroming de jeep dreigt mee te sleuren. Even lijkt het erop dat het volledig misgaat, maar onze behendige chauffeur weet weer grip te krijgen en sleurt de wagen er letterlijk door heen. Aan z'n gezicht lees ik af dat ook hij toch echt behoorlijk geschrokken is door de kracht van het water. Hardop spreekt onze safarivriend z'n twijfels uit of het voor hem nog wel verantwoord is om straks naar de lodge terug te keren.

Vanwege het slechte weer zijn alle vluchten vertraagd, maar dat boeit me niet, de opluchting is zeer groot dat we weg zijn uit de bush. Het vliegtuig naar Jo'burg vertrekt 2 uur later dan gepland, de startbaan staat grotendeels onderwater. Als we na een turbulente vlucht Tambo Airport bereiken verloopt de *aanvliegduik* aldaar ook niet geheel vlekkeloos. Door het slechte weer moet de piloot de landing op het laatste moment afbreken en een doorstart maken, de paniek is groot, alle passagiers gillen het uit.

Terug in Kaapstad lijkt er geen vuiltje aan de lucht, de zomerzon schijnt als vanouds. Van al die regen aan de andere kant van het land is hier niets te bespeuren. Mijn chagrijnige wederhelft moppert nog lang na over het feit dat ik de pret van de trip, waar we ons zo op hadden verheugd, bedorven heb.

Dat verandert in één keer als Tom weken later een *vonkpossie* van onze gastheer uit Thorny Bush lodge ontvangt. Mijn intuïtie blijkt onze redding te zijn geweest, als laatsten hebben wij het onderkomen veilig kunnen verlaten, iets wat de overige safarigasten niet was gegund. Noodgedwongen heeft het gezelschap dagenlang vastgezeten in het volledig ontoegankelijke wildpark. Vluchten zijn er niet meer uitgegaan nadat wij zijn opgestegen. Nelspruit luchthaven is voor lange tijd dicht geweest. De overstromingen, die het heftigst zijn uitgevallen in Mozambique en waarvan het Noordoosten van Zuid-Afrika behoorlijk wat heeft meegekregen, gaan de boeken in als een van de ergste in de geschiedenis van de afgelopen jaren. Na het beladen bush bericht heb

ik Tom nooit meer horen brommen, sterker nog, hij steekt sindsdien zijn dankbaarheid niet onder stoelen of banken.

<i>Cape Doctor</i>	is de naam van een harde, aanhoudende, droge wind komend uit Zuidoostelijke richting, die tussen september en maart over de Kaap raast
<i>wikkelwiele</i>	helikopters
<i>Fynbos</i>	Afrikaans struikgewas
<i>stortbad</i>	douche
<i>suipdam</i>	drinkplaats
<i>aanvliegduik</i>	landing
<i>vonkpossie</i>	mailtje

5 Iemand se broekspye speel kitaar

Bibberen als een rietje

Kommetjie & Noordhoek, 2002 – 2003

De kogel is door de kerk. Na een mislukt zakelijk avontuur van manlief in Madrid, verruilen we onze 'casa' na een kleine 2 jaar voor een paradijselijk leven in de Kaap. Tom is sinds de fusie met een Spaanse hotelketen geen happy hotelier geweest. Twee kapiteins samen op één schip is uitgelopen op een *knaterflater*. De Spanjolen hebben hun uiterste best gedaan om alle Hollanders zo snel mogelijk overboord te kieperen en dat is gelukt. Mijn man heeft het oorlogsschip vrijwillig verlaten, hetgeen de Spaanse bemanning beloofd heeft met een leuke oprotpremie en zo is Tom na een lang werkzaam leven ineens even stuurloos.

Al jaren kijkt mijn vent hunkerend uit naar een sabbatical, die zich nu geheel onverwacht eerder aandient. Na een behoorlijke partij gestreste tropenjaren heeft Tom ineens tijd voor zichzelf, z'n vlieghobby en ziet hij eindelijk iets meer van z'n eigen kroost. We voelen er niets voor om het warme Spaanse klimaat te verwisselen voor het onbestendige Nederlandse weer en besluiten om ons geluk te gaan beproeven in Zuid-Afrika. Tom zal als toekomstig zelfstandig ondernemer redelijk flexibel zijn qua plek, een reden temeer om het boeltje voor langere tijd over te hevelen naar onze favoriete vakantiebestemming. De kinderen zijn nog jong en spreken inmiddels een behoorlijk woordje Engels, geleerd op de Internationale school in Madrid. Het zou mooi zijn als we daar nog een paar jaar buitenlandervaring aan vast kunnen knopen. Ook Toms moeder slepen we in onze kielzog mee, die hoort er gewoon bij en maakt al jaren intensief deel uit van het gezinsleven. Toch lijkt het ons iets te veel van het goede om in Zuid-Afrika een huis met oma te delen. Een vakantie is te overzien, maar om nu permanent bovenop elkaars lip te zitten gaat wat ver. Vooraf ontstaan er concrete plannen om het plot in Kommetjie te splitsen en van de garage een granny cottage te maken, zodat wij als gezin in alle privacy het grote huis kunnen bewonen.

Met twee kinderen, twee katten, een *aangenaide ma* en een heleboel spullen kom ik in juli 2002 aan op Kaapstad International Airport. De grote afwezige is Tom, hij zal ons pas over een week of drie komen vergezellen. Druk, druk, druk, is zijn excuus. Vraag me niet waarmee want officieel is mijn man een *nieberoepsmens*, maar na twee maanden luieren begint meneer alweer behoorlijk onrustig te worden.

Na wat koppen te hebben geteld op de luchthaven mis ik toch echt de twee harigste van het gezelschap. Wat navraag leert me dat ze zijn achtergebleven bij de dierenopvang van Barajas Airport in Madrid. Er blijkt een inenting niet in orde te zijn. Geen idee wat er fout is gegaan. Naar mijn weten zijn de katten in de maanden voorafgaand aan de grote oversteek helemaal lek geprikt door de dierenarts. Zodra de kids in de schoolbanken zitten zal ik er persoonlijk op toezien dat onze twee lievelingetjes zo snel mogelijk uit hun stressvolle positie worden bevrijd. Fleur is inmiddels onder de pannen. Voor vertrek heb ik vanuit Spanje al contact gehad met de lokale school in Kommetjie. Mijn dochter kan meteen na de wintervakantie aansluiten bij de rest van de klas. Voor Bas is helaas geen plek, de peuterspeelgroep zit tjokvol, daar moet ik verder voor gaan rondshoppen.

Een dag na aankomst duiken we samen met de aannemer enthousiast in onze grootse verbouwingsplannen. Met de uitdagende ideeën die we aandragen begint het hele klusje toch wat drastischer uit te vallen dan we hebben kunnen voorzien. Als na een eerste inspectie ook nog eens blijkt dat het rieten dak zo lek is als een mandje is, wordt ons aangeraden om tijdelijk huis en haard te verlaten en iets in de buurt te gaan huren. Via via komen we uit bij een leuk huis midden in het bos, slechts een dorp verderop, gelegen in een beveiligde compound. Het lijkt ons de ideale tussenoplossing om de verbouwingsmaanden te ontvluchten, maar toch in de buurt te zijn om het project nauwlettend in de gaten te houden.

Het zijn op alle fronten chaotische weken. De katten zitten nog steeds in Spanje, we verkassen ondertussen van Kommetjie naar Noordhoek en onze container met spullen uit Madrid heeft een vertraging van zes weken opgelopen. Bij aankomst in de haven van Kaapstad staat er zo'n heftige storm dat afmeren onmogelijk is. De kapitein maakt rechtsomkeert en besluit om eerst alle andere Afrikaanse landen aan te doen, alvorens een tweede poging te wagen.

De dag na de verhuizing is tevens Fleurs eerste schooldag. Ik heb een uniform met stropdas voor haar moeten aanschaffen, dat is hier in

Afrika heel normaal. Vloekend en tierend probeer ik dat ding de eerste ochtend om mijn dochters nek te knopen, hetgeen veel weg heeft van een regelrechte wurgpoging. Een spoedcursus zou wel op z'n plek zijn, aangezien stropdasexpert Tom vooralsnog in geen velden of wegen te bekennen is.

Nu nog een kinderopvang voor Bas. Ik ben al bij diverse scholen in de buurt geweest, maar nergens is plek, behalve op de vrije school bij Imhoff Park. Na een gesprek met een zweverig *langhaarmens*, kom ik er achter dat dit niet het traject is waar mijn zoon gelukkig van zal worden. De montessori-instelling probeert kleuters zolang mogelijk in hun eigen droomwereld te laten en ze vooral niet vroegtijdig te belasten met leren lezen, schrijven en rekenen. Als ik om me heen kijk op het schooltje dan is boomhutten bouwen en een beetje rondrennen in de vrije natuur zo ongeveer het enige wat ik de aanwezige groep kleuters zie doen. Helaas is mijn ventje al 'verpest' en inmiddels gewend aan huiswerk, boekjes lezen en woordjes schrijven. Die houd je echt niet meer zoet in de zandbak, Bas heeft uitdaging nodig.

Er staat een advertentie in de krant van een pas geopende Amerikaanse School in Constantia, waar plek is voor groot en klein. Na een uitgebreide rondleiding ben meteen verkocht. Dit sluit veel beter aan bij de vorige educatieve opleiding van mijn koters. Binnen drie weken gooi ik de stropdas in het hoenderhok en verhuizen Fleur en Bas beiden naar dit prettige alternatief. Naast Engels, leren ze Spaans in plaats van Afrikaans en dat lijkt me toch een stuk nuttiger voor deze twee wereldburgers. De groepen zijn nog piepklein: Fleur deelt een lokaal samen met vijf andere kinderen en Bas komt in een klas terecht met een stuk of tien smurfjes. Elke ochtend worden ze allemaal persoonlijk geknuffeld door het hoofd van de school, die zowel ouders als kids bij naam kent. Het ziet eruit als één grote happy familie. Heerlijk voor moeders, rust in de tent, geen stropdas-stress meer en alle tijd om twee zwaar getraumatiseerde katten alle liefde en aandacht te schenken.

Na drie weken komt Tom in een gespreid bedje terecht. Er is geen vuiltje meer aan de lucht, alle hobbels zijn genomen en het leven is op orde. Daar lijkt meneer een abonnement op te hebben, dit kunstje heeft ie me nu al drie keer geflikt. Verstoppertje spelen tijdens verhuizingen en pas weer inchecken als de storm is gaan liggen. Er volgt een goedmakertje in de vorm van een tripje met het gezin naar Hermanus, het walvis walhalla van de Kaap, waar we worden gepamperd

in het net geopende Arabella Golf estate. Alles zij vergeven, het genieten kan nu pas echt gaan beginnen.

Hoewel? We zijn hier in een regelrechte lifestyle ommezwaai terechtgekomen, de contrasten tussen Madrid en Kaapstad zijn gigantisch. De Madrilenen zijn van het late opstaan, lange siësta's en uitgebreid tafelen tot diep in de nacht. De Capetonians gaan echter gelijk met de kippen op stok, na 9 uur 's avonds kun je niemand meer bellen, dat is echt 'not done'. In restaurants word je de tent uitgekeken als je te laat komt binnenvallen, of de *buisliggies* floepen halverwege de maaltijd ontmoedigend aan. Daarentegen staat iedereen hier voor dag en dauw naast z'n bed. Het leven komt alle Jezus vroeg op gang en ik word regelmatig voor 7 uur 's morgens wakker gebeld.

Het huurhuis zorgt er echter voor dat we vrij snel meegaan in het ritme van de omgeving. Het is zo vreselijk koud 's avonds, dat we van pure armoë met warmwaterkruiken maar heel vroeg in bed klimmen. Nog nooit van ons leven zien we zo af als tijdens de eerste echte wintermaanden in Zuid-Afrika. Als rillende poppetjes kruipen we dagelijks om het enige voor handen zijnde gaskachelkje en de open haard draait overuren. Hoe bestaat het dat niemand tijdens het bouwen van een huis rekening houdt met het feit dat het kwik in de Kaap ook wel eens tot het vriespunt daalt. Het fenomeen van vaste radiatoren kennen ze hier gewoonweg niet. Slechts de *sjiek kliek* huizen zijn uitgerust met vloerverwarming, maar de daarmee gemoeide kosten aan elektriciteit motiveren niet echt om de thermostaat vol open te draaien. De Afrikaanse bouwkunst is sowieso niet van een hoogstaand niveau. Bij een flinke storm blaast de wind net zo hard door ons huurhuis als om de hut heen.

Een van de laatste hindernissen op onze Afrikaanse route is een pittige: we dienen zo snel mogelijk de status van 'permanent resident' zien te verkrijgen, zodat we niet elke drie maanden op een toeristenvisum de grens over moeten vluchten. Van lotgenoten hebben we begrepen dat dit wel een dingetje is, zeker als je er eigenhandig induikt. Het kan jaren duren en de uitkomst is onzeker. Ons wordt aangeraden om een bureau in te schakelen voor de volledige afhandeling van de procedure. Het kost een paar randen, maar het scheelt een hoop stress en frustratie. Die beslissing blijkt juist. Waar anderen voor een eeuwigheid stoeien met het overheidsorgaan Home Affairs, hebben wij alles binnen een mum van tijd geregeld. De tijdelijke verblijfs-

vergunning wordt nog binnen een jaar vervangen door het definitieve 'Permanent Resident of South Africa' stempeltje in onze paspoorten.

Het leven lacht ons toe. We hebben de boel op de rit en de dieren-schare is sinds kort uitgebreid met twee puppy's. Ook zijn we erg happy met de ontwikkeling van onze kids, zowel thuis als op school. Als echte Afrikaantjes fladderen ze door het leven, buiten spelend, op blote voeten met bruinverbrande gezichtjes, in een gedisciplineerd schoolmilieu.

Het tijdelijke huren in de luxe woonwijk aan de voet van Chapmans Peak in Noordhoek heeft onze kijk op de toekomst een beetje overhoop gegooid. De veiligheid die hier geboden wordt kom je nergens anders in de Kaap tegen. Met name Tom vindt het toch wel een prettig idee dat vrouw en kinderen goed opgeborgen in een afgesloten reservaat verblijven op de momenten dat hij voor zaken in het buitenland zit. Al tijdens de verbouwing besluiten we om toch maar eens een kijkje te nemen in de paar huizen die er op dit moment te koop staan. Bij het tweede huis valt alles op z'n plek. We worden halsoverkop verliefd op een stijlvolle Cape Dutch farm, à la Meerlust Wine Estate. Op het erf met 2,5 hectare grond bevinden zich naast de boerderij tevens stallen, een gastenverblijf, personeelsvertrekken en een echte boomgaard. Het geheel wordt omringd door een eigen meertje met rivier, grenzend aan bossen en bergen. De definitieve beslissing valt echter op het moment dat we de trappen afdalen naar een levensgrote wijnkelder, waar ruimte is voor meer dan 1000 flessen *kromhoutsap*. Dit is precies waar we altijd van gedroomd hebben. Nog dezelfde dag tekenen we het koopcontract met de makelaar en blazen het granny cottage gedeelte van de Kommetjie verbouwing af. Oma mag wat ons betreft het hele strandhuis voor zichzelf hebben. Onze toekomst zal zich de komende jaren op de boerderij gaan afspelen, omringd door veel beesten en nog veel meer flessen wijn.

knaterflater

nieberoepsmens

langhaarmens

buisliggies

sjiek kliek

kromhoutsap

grote flop

werkeloos persoon

hippie

tl verlichting

rijkelui

wijn

6 Nie jou lê kan kry nie

Je draai niet kunnen vinden

Noordhoek, 2002 – 2003

Nu ons nieuwe leven zich heeft gesetteld, is de 'Moniek' tijd aangebroken. Er moet worden gewerkt aan de sociale contacten want ik mis de warme vriendschappen uit de Spaanse tijd en voel me zielsalleen. Mijn hoop om via de internationale school er net zo makkelijk in te rollen als tijdens m'n Madrileense periode heb ik laten varen. Zoals het er nu uitziet verloopt dit traject toch beduidend stroever. Eens en te meer realiseer ik me hoe verwend ik ben geraakt in Madrid. Vriendschappen kwamen daar als een soort vanzelfsprekendheid op m'n pad. Wat ook niet helpt is dat Tom maar nauwelijks aanwezig is. Precies nu, slecht getimed, heeft hij een ter ziele geraakt beursbedrijf in Nederland opgekocht en is meer daar dan hier. Als onbestorven weduwe kom je automatisch terecht in een ander potje en met het label 'getrouwde vrouw die vooral veel alleen is' weten mensen zich al helemaal geen raad. Het komt er kort gezegd op neer dat je overal buiten valt. Ik begin er vrij moedeloos van te worden en kan m'n draai maar niet vinden.

Ook Toms moeder is het opgevallen dat ik vooralsnog geen happy camper ben en oppert het idee om lid te worden van de Nederlandse Club, een gemeenschap van Hollanders in de Kaap, die geregeld leuke dingen met elkaar ondernemen. Geen idee wat ik me daarbij moet voorstellen maar ik spring er onbevangen in en meld me samen met Map meteen aan voor het eerst volgende uitstapje. Op het programma staat een townshiptour bij Lwandle in Somerset West, gevolgd door een viergangenlunch inclusief wijn bij Vergelegen Wine Estate. De rondleiding langs de *sinkhuisies* is boeiend en onwerkelijk, we worden behoorlijk met ons neus op de feiten gedrukt. Hoe is het mogelijk dat de bewoners met de beperkte middelen die voorhanden zijn toch een knus onderkomen van hun krot weten te creëren. Met kleurrijke beschilderingen, creatieve decoraties en een bij elkaar gesprokkeld interieur ziet het er bijzonder huiselijk uit. Wat te denken van een muur die is behangen met de wikkels van sardineblikjes, je moet maar op

het idee komen en leuk dat het staat! Een inkijkje in het dagelijkse leven aldaar doet me eens en te meer beseffen hoe bevoorrecht we toch eigenlijk zijn. Ik moet er namelijk niet aan denken om een levende kip te kopen, de nek om te draaien, te plukken om vervolgens klaar te maken voor het avondmaal.

Het contrast is groot als we na de tour met 20 vrouwen aanschuiven voor een heerlijk lunch bij een van de grotere wijnboeren in de Kaap. Al zittend aan tafel, waar de glazen rijkelijk gevuld worden met de welbekende Vergelegen chardonnay, heb ik eindelijk tijd om het dameskransje eens goed in me op te nemen, maar echt opgewonden word ik er niet van. Het is een druk kakelende bende van vooral klagende mutsen, die het leven hier te duur vinden, roddels rondstrooien over alles en iedereen en absoluut niet gelukkig met zichzelf lijken te zijn. Na mijn waanzinnig leuke sociale leven in Madrid moet ik nu drie keer slikken. Is dit het soort publiek waar ik me de komende jaren mee dien te vermaken? Ik durf nog niet meteen af te haken, al word me dat ernstig opgedrongen als na het toetje de rekening volgt en er discussie ontstaat wie wat moet afrekenen. Een krenterige dame roept dat ze het voorgerecht gemist heeft en daarom in aanmerking komt voor een reductie. Twee andere claimen dat ze de *flinkdrink* hebben laten staan, hetgeen minstens betekent dat ze maar de helft hoeven te betalen. De totaalrekening per persoon bedraagt het wereldse bedrag van 45 rand inclusief wijn, wat neer komt op 20 euro de man. Waar hebben we het in hemelsnaam over?

De maandelijkse ontmoetingsplek van de Nederlands club is gevestigd in een Oudhollands restaurant te Kaapstad, het eetetablisement dat mijn man een aantal jaren geleden heeft opgezet. De vaste kern strijkt hier maandelijks neer, nuttigen een haute cuisine maaltijd voor drie keer niks en ook dan wordt achteraf flink stennis gemaakt over de veel te hoge rekening. Dit alles is alarmerend genoeg, maar nog even geef ik het inhalige gezelschap het voordeel van de twijfel, al komt daar abrupt een einde aan wanneer ik aanwezig ben bij de daaropvolgende 'Go Dutch' happening.

Die vindt plaats een paar maanden na de eerste memorabele kennismaking met de Nederlandse Community. Map en ik begeven ons naar de tuinen van het Consulaat in Constantia voor een aangeklede nieuwjaarsborrel binnen het clubgebeuren. Onze illusie dat we wellicht vandaag de 'leuke' Nederlanders in de Kaap zullen ontmoeten laten we al snel varen, ook hier zijn weer heel wat *kaviaar-kanaries* op afgeko-

men. Voordat we de kans krijgen om een echte haring te happen, die speciaal voor dit evenement zijn ingevlogen vanuit Nederland, is de haringkar al leeggeroofd. Ik zie meerdere mensen weglopen die zoveel haringen op hun bord hebben gestapeld, dat ze er bijna vanaf glibberen. Ook de echte Nederlandse kazen bij het buffet zijn binnen tien minuten miraculeus verdwenen. Nog net ben ik er getuige van hoe het laatste stuk jonge kaas door een aasgier omzichtig in haar tas wordt gepropt, terwijl ze om zich heen kijkt of iemand haar ziet. Ik zag het gelukkig wel en nog dezelfde dag zeg ik mijn lidmaatschap bij de Nederlandse club voortijdig op. Ik geloof niet dat dit het soort medemens is waarmee ik mijn sociale leven wil verrijken. Ik ga ze lekker zelf allemaal uitzoeken, buiten clubverband welteverstaan.

Na de nodige opstartproblemen worden dan toch eindelijk de eerste contacten gelegd op de Internationale School. Het is een leuk mengelmoesje van buitenlandse ouders, die zich met hele andere zaken bezighouden dan suffe rekeningen ontleden of kazen stelen. De Zuid-Afrikaanse vriendschappen laten vooralsnog op zich wachten. Op de één of andere manier heb ik helemaal niets met het oppervlakkige en radicale karakter van de blanke bevolking. Wij Hollanders gaan graag de diepte in zonder enige vooroordelen over blank en zwart.

Gelukkig word ik door toedoen van het schoolhoofd niet lang daarna in de goede richting geleid en voorgesteld aan Florine, een *maltrap-meisie* uit Nederland die overweegt om haar kids op school onder te brengen. Vanaf het eerste moment dat we met elkaar babbelen is er een geweldige klik. We raken niet uitgepraat, het voelt net alsof we al jaren dikke maatjes zijn. Een mooie vriendschap volgt, waarvan ik meteen weet dat ie voor het leven is, een soulmate in de Kaap..... meer kan ik mezelf niet wensen.

Via Florine gaat de rest vanzelf. Zij en haar man Nick kennen God en de hele wereld, vooral de toffe mensen. Het is precies het bruggetje dat ik nodig heb om in een super leuk sociaal leven te rollen. De vrijdagavondborrels in de stad zijn berucht en een wekelijks terugkerend ritueel. Een heerlijke groep no nonsens mensen bij elkaar, die gelukkig geen problemen hebben met mijn 'onbestorven weduwe' status. Dat is nog eens 'different koek' dan die hele opgeklopte *kaaskoppie* club in de Kaap.

sinkhuisies
flinkdrink
kaviaar-kanaries
maltrapmeisie

krottenwijk
alcohol
hautaine personen
vrolijke meid

7 Troeteldiere soos orrelpype

Huisdieren bij de vleet

Noordhoek, 2003 – 2004

Toen we een jaar geleden onze Kaapse boerderij aanschafte, was in de clausule van het koopcontract een hangbuikzwijn opgenomen. Nou dat hebben we geweten! Miss Piggy, zoals de dame in kwestie heet, is niet zomaar een lief en aandoenlijk varkentje, maar een hele grote vette met een uitgebreide handleiding. Ik kan me alleen niet herinneren dat we die er ooit bij hebben gekregen en dat zorgde in het begin voor de nodige oproer. Inmiddels hebben we wel een paar dingetjes veranderd in haar dagelijkse eet- en slaaproutines, hetgeen ons niet in dank is afgenomen. De modderige madame was gewend om binnen onder de eettafel een dutje te doen, maar dat ging ons wat ver. Ze is net een beetje te veel varken om haar gezellig door het huis te laten huppelen en daarom slaapt ze nu gewoon met de honden buiten in haar eigen *boosdoos*. De dame is daar lange tijd furieus over geweest. Met grof geweld stond Miss Piggy haar ongenoegen te botvieren op de speciaal geplaatste hekken. Ook haar vaste ontbijt van eieren met spek is op de schop gegaan. Geen haar op m'n hoofd die er over peinst om dagelijks speciaal achter het fornuis te klimmen voor het bereiden van een varkensmaaltijd. Ze eet maar gewoon mee wat de pot schaft! Ons obesitas hangbuikzwijn vreet echter zo enorm veel dat het onmogelijk is om alleen te kunnen leven van onze kiekjes of een uit het restaurant meegenomen doggy bag. Als noodgreep sluit ik een deal met een eettent onder aan de berg om dagelijks een vuilniszak met alle menu-overblijfselen op te pikken. Enthousiast gooi ik de eerste dag een grote berg eten voor het hongerige beest neer, maar onze vette Miss Piggy haalt haar varkensneus op en loopt gefrustreerd weg. Geen idee of dit iets zegt over het verwende karakter van ons geadopteerde varken. Of is de kwaliteit van deze smulkroeg echt zo dramatisch slecht?

Inmiddels heb ik als hoofd van een snel groeiende dierentuin er bijna een dagtaak aan om met strakke hand er voor te zorgen dat de harmo-

nie tussen mijn harige bewoners op vier poten ten alle tijden voorop staat en wildgroei beperkt wordt. En dan te bedenken dat we slechts een jaar geleden met twee Nederlandse katten zijn komen aanwaaien in het zonnige Zuid-Afrika. Ondertussen staat de teller op een stuk of 10, de Tilapia vissen plus eenden in het meertje maar niet meerekenend. Gek genoeg heb ik op de één of andere manier het gevoel dat het einde nog lang niet in zicht is.

Omdat je gewoonweg in dit land niet om een waakhond heen kunt, lag het al snel voor de hand om twee grote blaffende jongens in dienst te nemen, in de vorm van een Golden Retriever en een Newfoundlander. Met name zo'n uit de kluiten gewassen zwarte *jashond* wekt heel veel angst op bij bepaalde bevolkingsgroepen. Ze schijten gewoon *stront-in-die-broekie* bij het zien van goedzak Brutus, die echter geen greintje kwaad in zich heeft. Sommige honden in Afrika zijn speciaal getraind om aan te slaan bij het zien van zwarte mensen, maar dat is zeker niet het geval bij deze twee ondeugende pubers. Iedereen, blank, gekleurd of zwart, wordt met evenveel bezieling begroet, de jongens hebben totaal geen last van discriminatie.

Sinds kort is het hondenteam versterkt door een middelmaatje, in de vorm van een slimme Border Collie dame, die het trio compleet maakt. Bij de twee mannen heb ik op advies van de dierenarts reeds op jonge leeftijd een groot kruis door hun paringsdriften gehaald. Met het enige teefje in het gezelschap is het desondanks uitkijken geblazen want de hele compound zit namelijk vol met 'echte' reuen en die ruiken op kilometers afstand dat er een gewillige vrouwtje rondloopt. Daar heb ik totaal niet bij stilgestaan. Het is een komen en gaan van bronstige types, de ene na de andere grote jongen gaat over onze magere hond heen. In paniek ren ik richting de dierenarts voor sterilisatie. Net op tijd; tijdens de procedure worden niet alleen de eileiders op non-actief gezet, maar haalt de arts meteen een stapeltje premature puppy foetussen weg.

Als ik de patiënte na de ingreep ophaal staar ik recht in de ogen van drie langharige rooibos katertjes, die zijn gevonden in de bergen bij Capri. "Wie-o-wie bezorgt ons een vrolijke Kerst?" zegt het briefje dat op de kooi in de wachtkamer hangt. Een van hen is inmiddels onder de pannen, maar de andere twee gecastreerde rooie jongens zijn nog naarstig op zoek naar een vast onderkomen voor de feestdagen. Nou vooruit dan maar, inladen alle twee, ik kan het namelijk niet over m'n hart verkrijgen om er één zielsalleen achter te laten.

Met stallen op het erf en twee paardenliefhebbers binnen het gezin kan het natuurlijk niet uitblijven dat er ondertussen ook twee paarden door de wei rennen. Tom heeft vroeger fanatiek gereden en inmiddels is Fleur geestdriftig met paardrijlessen begonnen. Je kunt er eigenlijk bijna niet omheen in Noordhoek, dat bekend staat als het paardendorp van de Kaap. In werkelijk elke achtertuin graast wel een knol. Ons paardenechtpaar Bonnie en Clyde is al sinds jaar en dag samen, al is er van een enige amoureuze bedoelingen geen sprake meer. Ook hier zijn in het verleden de nodige leidingen doorgeknipt.

Mooi....., honden, katten, paarden onder controle en Miss Piggy is te vet om nog flink op stap te gaan. Het ziet er zowaar naar uit dat dit het dierenplaatje is waar we de komende jaren van gaan genieten.

Of toch niet? Vrij plotseling moet Fleurs beste vriendinnetje met gezin het land verlaten en er is geen tijd om beesten mee te nemen. Tja, dan kom je al snel bij ons uit, het meest luxueuze dierenasiel van de Kaap. In de aanbieding zijn een kater, twee cavia's, een konijn en een huisrat. Je kunt geen nee zeggen, het is al triest genoeg dat ze abrupt afscheid moeten nemen van al hun lievelingen, dus natuurlijk nemen wij het veestapeltje over.

Kater Max heeft de meeste impact op de overige zoo-bewoners. Hij komt onder één dak te wonen met onze beestenboel en het is spannend hoe deze fusie zal uitpakken. Max is daar vanaf de eerste dag heel duidelijk over. Met z'n krolse geschreeuw is hij heer en meester op boerderij. We kijken het een paar weken aan, maar van enige aanpassing of verandering in z'n hitsige gedrag is geen sprake en dat betekent dat ik wederom drastische maatregelen moet nemen. Wellicht dat Max zonder ballen iets van z'n temperament kwijtraakt, nu gedraagt hij zich echt als een onuitstaanbare kater. Drie keer maak ik een castratie-afspraken bij de dierenarts en drie keer kan ik die weer net zo vrolijk afzeggen. Onze eigenwijze kater Max lijkt me door te hebben en doet elke keer de grote verdwijntruc. Inmiddels heb ik een open afspraak staan bij de kliniek. Zodra ik kater Max weet te vangen mag ik langskomen, al is het in de avonduren of midden in de nacht. Na twee weken kat-en-muisspel heb ik hem dan eindelijk bij de ballen. Snel lever ik meneer bij de dierenarts af en haal hem aan het eind van de dag weer op als een hele echte je-weet-wel-kater. Mijn hoop om met deze ingreep onze vriend te temmen blijkt een illusie, na twee dagen in de ziekenboeg is Max weer helemaal het heertje en op volle